

Ольга ХАРЧИШИН

З ІСТОРІЇ ДОСЛІДЖЕННЯ ФОЛЬКЛОРУ УКРАЇНЦІВ МОЛДОВИ (1870—1930-ті рр.)

Висвітлено сторінки історії дослідження фольклору українців Молдови з оцінкою досвіду попередників із точки зору сучасного прочитання. Звернено увагу на період 1870—1930-х рр. — від перших фіксацій цього фольклору до передрадянського часу.

Ключові слова: фольклор, українці Молдови, Бессарабія, записи, дослідження.

«Молдову» як ареал для етнофольклористичних досліджень у діахронії минулих століть розглядаємо переважно в її давніх історичних, а не сучасних державних кордонах, тобто розуміємо ширше — як історичні землі Буковини та Бессарабії, які розташовані в Дністровсько-Прутському міжріччі, з XIV до XIX ст. належали до Молдавського князівства.

До історіографічних питань вивчення фольклору українців Молдови зверталися Г. Бостан, В. Зеленчук, О. Курочкін, А. Іваницький, А. Мойсей, В. Панько, В. Степанов [4; 9; 16; 10; 18—19; 21; 26] здебільшого побіжно чи вузько в контексті свого предметного поля аналізу. Водночас зі зростанням наукового інтересу до української спільноти, що проживає за кордоном України, зокрема в сучасній Республіці Молдова, актуальним є вивчення вже напрацьованого досвіду попередників та надання об'єктивної наукової оцінки їхньому внеску з точки зору сучасного прочитання. У цій статті висвітлимо історію дослідження фольклору українців Молдови в її хронології, звертаючи увагу на важливі напрацювання та здобутки, починаючи від 1870-х рр. (часу перших записів фольклору) до 1930-х рр. (праці П. Карамана).

До 1870-х рр. вивчення фольклору українців Молдови перебувало на ранній стадії становлення у широкому руслі зацікавлень історією розселення, життям та культурою різних народів у Дністровсько-Прутському міжріччі, місця українців у цьому поліетнічному масиві. Деякі факти щодо заселення українців — «русинів» — на території Молдавії та функціонування української літературної мови (зокрема, у діловодстві молдавських князів) знаходимо у працях молдавських літописців Г. Уреке, М. Костина та І. Нікулче. Загальні відомості про різні народи Бессарабії (східної частини історичної Молдавії), у тому числі й про бессарабських русинів, подав у своєму «Описі Молдавії» Д. Кантемир (1671—1723). Починаючи з XIX ст., культуру місцевих українців дослідники вивчали з позицій інтересів та на замовлення держав-імперій Росії, Австрії, Румунії, які панували на теренах історичної Молдавії. А саме, як культуру, багату на пам'ятки старовини, цінні археологічні артефакти, а також як «екзотику аборигенів» захоплених територій. Так, на сторінках «Записок Одесского общества истории и древностей» (створеного 1839 р.) систематично публікувалися археологічні, статистичні та етнографічні дописи з

Бессарабії та суміжних земель, що висвітлювали артефакти культури, напр., кургани, фортеці, давні молдавські грамоти, літописи, обрядовість та інше [17; 24; 25]. Ранні публікації про народну старовину Бессарабії, передусім про культуру місцевих українців, містить перший у Молдові журнал «*Кишиневские епархиальные ведомости*» (створений 1867 р.) [26].

На той час дослідники тенденційно розрізняли серед українців Дністровсько-Прутського міжрччя «русинів» (автохтонів) та «малоросів» (переселенців XVII—XIX ст. переважно з малоросійських губерній), тим самим ставлячи під сумнів їхню генетичну спільність. У 1860-х рр. у працях А. Защук «*Етнографія Бессарабской області*» (1861) та О. Афанасьєва-Чужбинського «*Поездка в Южную Россию. Очерки Днестра*» (1863) вперше уникнуто цього штучного поділу та підкреслено зв'язок бессарабських українців із «великим плем'ям» українського народу. Так, А. Защук зазначив: «Русини складають частину величезного племені (Плем'я це відоме в історії під іменем Червоної чи Чермної Русі), що заселяє південну Росію, Україну, — губернії Подільську, Волинську, Київську і Галицію, тобто простір від південного помор'я до рубежа Білоруських лісів, від Карпатських гір до Дону і Кубані» [8, с. 491]. Генетичну єдність «бессарабських руснаків» із «галиційськими» визнав і О. Афанасьєв-Чужбинський [1, с. 3]. Як філолог він також уперше звернув увагу на мову бессарабських українців та potwierдив, що це «говір малоруський». У мовленні селян почув зовсім мало молдавських і турецьких слів, водночас спостеріг такі архаїчні форми «вельми древньої мови» [1, с. 5], які відомі хіба з українського фольклору (напр., коли зворотня частка стоїть перед дієсловом *ся сміяти, ся хвалити*; давні перестановки букв у деяких словах *вогорити* замість *говорити* тощо).

У 1869—1870-х рр. член Російського географічного товариства П. Чубинський під час славетної експедиції в Західно-руський край охопив частину Бессарабії, а саме Хотинський, Ясський (нині — Бельцький) та Сороцький повіти, де почерпнув статистичні, антропологічні та етнографічні матеріали про місцевих українців, фіксував функціонування тут української мови, обстежував села з українським, молдовським та змішаним населенням. Результати

цих обстежень П. Чубинський використав для узагальнювальних характеристик українців, передусім у праці «*Малороси Південно-Західного краю*» (увійшла до сьомого тому «Трудів»).

На 1870—1880-ті рр. припадають перші записи фольклору в Буковині (Г. Купчанко) та Бессарабії (В. Завойчинський), а, отже, початки цілеспрямованого дослідження фольклору українців Молдови. Утворений 1873 р. *Південно-Західний відділ імперського Російського географічного товариства (ПЗВРГТ)* ставив одним із головних завдань системні обстеження народної культури і побуту «руського» населення як в межах південно-західних губерній, так і на їх порубіжжях. Серед перших таких обстежень, проведених за програмою ПЗВРГТ — праця Г. Купчанка «*Некоторые историческо-географические сведения о Буковине. Сборник песен буковинского народа*» [15]. Автор провів ретельні польові обстеження теренів Надпрутської (північної) Буковини, яка до 1769 р. перебувала під владою Молдавії, потім Росії, а з 1774 р. відійшла до Австрії. В аналітичній частині всесторонньо охарактеризував цей край, його багатонаціональне населення, серед якого першість займають «руські» (200 тис.), за якими слідують румуни (близько 180 тис.), а потім зі значним кількісним відривом — німці, євреї, великороси, вірмени, поляки та інші народності. Як і Защук та А.-Чужбинський, автор торкнувся висвітлення історії розселення слов'ян на землях між Дунаєм, Прутом, Дністром і Карпатськими горами, зазначаючи винятково слов'янський характер цих земель у давнину, що тільки в 1352 р. почали зазнавати румунізації. «Румуни, які переселилися в слов'янські землі, а саме в Буковину, Бессарабію, Молдавію і в Валахію, змішалися з місцевими Руськими, прийняли їхні звичаї і навіть руську мову. Молдавський князь Олександр Перший (1401—1433) ввів кириличні букви в румунське письмо і в його час слов'янсько-руська мова стала мовою богослужною і державною» [15, с. 319]. Купчанко описав буковинських русинів із великою прихильністю: відзначив їхній м'який, дружелюбний характер, приємну зовнішність, скромність, набожність та стриманість, ввічливість, багаті духовний світ та народні традиції. Незважаючи на свої москвофільські погляди та на загалом насаджувани в науці імперські ідеологічні приписи, Купчанко на прикладі пісень підійшов до розуміння буковинських русинів як

частини єдиного українського народу. Зазначив, що пісні буковинсько-руського народу такі ж самі, «як і пісні галицькі і взагалі українські. Вони мають той самий характер, відзначаються тією ж м'якістю, приємністю тонів і меланхолійністю, як і всі південно-руські пісні» [15, с. 371]. Таке твердження із вживанням терміна «українські» на той час було доволі сміливим словом українського вченого-патріота.

«Пісні Буковинсько-руського народу» — це лише частина з тих фольклорних матеріалів (прозові і малі жанри залишились у рукописах), які зібрав Купчанко. Їх систематизував та підготував до друку А. Луначевський, зазначаючи важливість такої публікації: «В руській літературі майже нема чітких відомостей про населення Буковини, багато, навіть серед освічених, і не підозрює, що там живе руський народ, який дотепер зберігає свою народність» [15, с. 371]. Уперше такий солідний збірник пісень із теренів історичної Молдови — Буковини — 398 творів — мав виступити яскравим підтвердженням багатого культурного життя українського народу цього краю. Луначевський згрупував пісні у шість відділів. У першому — «Пісні культу» подав колядки, Маланку, забобони, примівки та старосвітські молитви (всього 33 твори); у другому «Пісні особистого життя» — 107 пісень та балад про кохання та дошлюбні взаємини; у третьому «Пісні сімейні» — значну цінність мають 80 одиниць весільних пісень із супутніми поясненнями обряду, а також представлені групи пісень про стосунки в сім'ї, про чужину, луху долю, шлюб з примусу, вдівство та інші. Четверту групу «Пісні економічні і станові» складають одна чумацька та три вівчарські пісні. Вагомим внеском у фольклористику стали «Пісні політичні», що подані в п'ятому відділі, серед яких цикл найдавніших історичних пісень — про татаротурецькі набіги та руські походи в Туреччину (№ 307—312), а також значний корпус рекрутських пісень (понад 20 творів). Згодом низка цих пісень («Чому, кури, не пієте», «Пішов турок [та] в побіги», ««Відки, Йване»? — «З-за Дунаю»», «Гей, мій милий в тузі» та ін.) була поцінована фольклористами та увійшла до академічного корпусу історичних пісень [11, с. 85, 112—115]. До шостої групи увійшли жартівливо-сатиричні твори, приспівки до танцю.

Пісні у збірнику відзначаються повнотою та доброю збереженістю змісту. Помітно, що упорядник відбирав повноцінні, естетично вивершені твори. На свій час доробок Г. Купчанка вражав своєю актуальністю та новизною, був неперевершеним щодо повноти та якості зафіксованої народної творчості окресленої місцевості (північної Буковини) на землях Дністровсько-Прутського міжріччя.

В руслі активної збирацької фольклористичної діяльності, що розгорнулася у країнах Східної Європи у другій половині ХІХ ст., працювала й Румунська академія наук (створена 1866 р. з першою назвою «Румунське літературне товариство»). За її ініціативою та розробленою програмою на місцях працювали дослідники із широких кіл інтелігенції (вчителі, священники, правники, письменники). Так у румунських селах Буковини, за спостереженнями А. Мойсея, було 28 ентузіастів-збирачів, результати роботи яких висвітлено у 45 публікаціях лише щодо народного календаря [18, с. 32]. Справа збирання та публікування фольклору українців Буковини, а тим паче Бессарабії значно скромніша. У 1880 р. у «Кишиневських єпархиальних ведомостях» був надрукований цикл нарисів священника *Василя Завойчинського* «Селение Ленковцы Хотинского уезда. Историко-статистическое описание» [7], де серед багатого етнографічного матеріалу про релігійний стан, народні вірування, господарську діяльність, побут, родинні та календарні звичаї, подано 16 текстів весільних пісень («Із руточки три квіточки», «Чи я тобі, Марійко, не казала», «Летять галочки», «Повій, вітре, дорогою», «Дереvence райськеє» та ін.), дві колядки («Честний, величний пане господарю», «Ой тупа-тупа»), текст новорічного гейкання «А в нашого пана господаря», маланкова пісня «Наша Маланка господиня» та веснянка «Воротар-воротарчику». Для сучасного дослідника усі ці записи є цінними передусім як перші фіксації з терен північної Бессарабії. Зокрема багаті кількісно та змістовно записи весільних пісень. Вони засвідчують повнокровне побутування цього жанру обрядової поезії в позаминулому столітті в Бессарабії, подібно як і в подільській та буковинській регіональних традиціях. Як знаємо, у ХХ ст. весільні пісні в молдовських українців майже зовсім зникнули. Фіксації творів зимового та весняного циклу засвідчують тяглість місцевої обрядової традиції бессарабців (що продовжується дотепер) та

її спільність із сусідніми буковинською та подільською складовими.

У цьому ж журналі публікувалися й етнографічні матеріали з деякими фольклорними вкрапленнями з українських сіл Ставчани та Пригородок Хотинського повіту в записах місцевих священиків С. Кульчицького та Г. Романчука [14; 23]. Їх використав П. Нестеровський у своїй праці «Бессарабські русини» (1905) [20] поруч із власними записами фольклору зі с. Каплівка та інших сіл Хотинського повіту. Автор визначив територію, особливості життя, побуту та духовної культури українців Бессарабії, звернув увагу на родинні обряди (народження дитини, весілля, поховання) та календарні свята. П. Нестеровський навів близько сорока фольклорних текстів: замовляння, хрестинну та весільні пісні, голосіння, колядки і щедрівки, новорічні вінчування та гейкання, весняні пісні. У сукупності з етнографічними коментарями ці тексти дуже важливі. Вони, як і тексти Г. Купчанка та В. Завойчинського разом із сучасними фіксаціями, дають базу для визначення напрямку змін в обрядових традиціях: наприклад, демонструють багату в минулому весільну супровідну пісенність, чи здатну до тривалої консервації колядково-щедрівкову творчість, близькі аналоги до якої фіксуємо й через сто років.

Українська традиційна культура та фольклор слов'янсько-романського суміжжя перебували у полі уваги румунських учених. Дослідник цього питання А. Мойсей зазначив: «В етнографічній спадщині румунських етнологів другої половини ХІХ — початку ХХ ст.: С.Ф. Маріана, І.Г. Сбієри, Д. Дана, А. Горовея, Т. Памфіле, Є. Нікуліце-Воронки та Л. Боднереску, які досліджували Буковину в народознавчому аспекті, присутня постійна увага до традиційної культури українців [...]. Перш за все, на їх творчість вплинули ідеї етнопсихологічної школи, натхненником яких серед румунських учених був Б.П. Хаждеу (1838—1907)» [19, с. 226]. Зокрема, заслугою Б.П. Хаждеу є відкриття у праці Яна Благослова «Чеська грамати́ка» (1570) однієї з найдавніших українських епічних пісень «Дунаю, Дунаю, чого смутен течеш», ще відомої як «Пісня про Штефана-воєводу», яка пісня відображає ранні українсько-молдавські культурні взаємини. Виясненню генези, історичної основи, жанрової природи цієї пісні присвячена немала кількість праць, зокре-

ма О. Потебні, І. Франка, Ф. Колесси та низки робіт вже радянського часу [6, с. 9—18].

У кінці ХІХ — на початку ХХ ст. певним стимулом до записування українського фольклору на теренах Буковини та Бессарабії були звернення голови Етнографічної комісії НТШ В. Гнатюка до інтелігенції на місцях надсилати фольклорні матеріали для підготовки збірників фольклору. Зокрема, понад десяток колядок і щедрівок, які записав агроном Володимир Яблоновський від мешканців м. Отаки Хотинського повіту, а також Одеського, Єлисаветградського та Тираспольського повітів, увійшли до академічного збірника «Колядки і щедрівки» В. Гнатюка [12, т. 1, с. 8, 24, 26, 38, 43, 59, 136, 152, 208; т. 2, с. 310, 347, 362]. У цьому ж виданні опубліковано «бессарабські плясанки», які записав у м. Отаки Андрій Короткий [12, с. 327—329]. Треба зауважити, що цей збирач подав В. Гнатюкові матеріали з м. Отаки, сс. Бузовиця, Пригородок, Поляна, Селища Хотинського пов., сс. Ракарія, Михайляни Бельцького пов., сс. Чорногірці, Черешнівці Сорокського пов. Бессарабської губернії. Однак, мабуть, через те, що його записи надійшли до Гнатюка вже тоді, коли збірник практично був готовий до друку, вони не використані вповні, а залишилися в архіві. Декілька записів А. Короткого з архіву В. Гнатюка видрукував згодом О. Дей у «Колядках і щедрівках» (1965) [13, с. 725, 734, 768—769].

Помітним поступом у висвітленні культури та побуту населення Бессарабії, зокрема її української спільноти, стали у перші десятиліття ХХ ст. відомі праці Лева Берга «Бессарабия. Страна. Люди. Хозяйство» (1918) та «Население Бессарабии. Этнографический состав и численность» (1923) [2; 3]. Вони цінні своєю історичною, етнологічною, географічно-топонімічною, статистичною та іншою конкретикою, комплексним підходом, скрупульозним і лаконічним викладом, водночас фольклорові як предмету уваги в них спеціального місця не відводилося.

Після входження Бессарабії до складу Румунії (1918), в етнофольклористичних дослідженнях цього краю були зміщені акценти на першочергове вивчення місцевої румунської народної культури та побуту. Але близьке сусідство румунів з українцями та іншими народами спонукало вчених розгляда-

ти явища етнокультури в порівняльному аспекті, широко залучаючи й український матеріал. Знаковою в румунській фольклористиці цього часу стала праця П. Карамана «Obrzęd kolędowania u słowian i u gumunów» (1933) [27]. Вона написана в кращих традиціях історико-порівняльної школи — основа на широкому емпіричному міжнародному матеріалі, є гідним продовженням напрацювань О. Веселовського та О. Потебні [5; 22] в ділянці дослідження колядок. Праця П. Карамана утвердила в науці думку про типологічну спільність українсько-болгарсько-румунських колядок, що витворилася завдяки спільному середовищу походження в ранні часи формування та культурної взаємодії цих народів. Учений послідовно виводив спільні риси на функціональному, тематичному, сюжетному рівнях колядок українців, болгар та румунів, а також показав відмінності, наприклад, із польською колядною традицією, пізнішою за походженням. Робота П. Карамана має важливе концептуальне, методологічне значення, слугує відправною точкою для подальших вузких і глибших досліджень. Так наприклад, Г. Бостан, вправно розвиваючи методу П. Карамана, зауважив: «Порівняльне дослідження фольклорно-етнографічних комплексів потрібно проводити головним чином від загального до особливого, одиничного, тобто від зіставлення жанрових систем в цілому, зі всіма компонентами, до детального вивчення окремих їх ланок» [4, с. 11].

Отже, історія дослідження фольклору українців Молдови закритою значно раніше XIX ст., а втілена в конкретних напрацюваннях 1870—1880-х рр., на коли припадають записи Г. Купчанка та В. Завойчинського. Поважний корпус пісень із місцевості, історично пов'язаної з Молдовою, Буковиною, вперше зібрав Г. Купчанко, а першою узагальнювальною працею стали «Бессарабські русини» П. Нестеровського. Дослідження усної словесності українців Молдови у XX ст. (в дорадянський період) проводились у руслі історично-порівняльної школи (П. Караман та його послідовники).

1. Афанасьев-Чужбинский А. Поездка в Южную Россию / А. Афанасьев-Чужбинский. — Ч. 2: Очерки Днестра. — Санкт-Петербург: Тип. Морского минва, 1863. — 440 с.
2. Берг Л.С. Бессарабия. Страна. Люди. Хазайство / Л. Берг. — Петроград: Огни, 1918. — 244 с.

3. Берг Л.С. Население Бессарабии. Этнографический состав и численность / Л. Берг. — Петроград, 1923.
4. Бостан Г.К. Типологическое соотношение и взаимосвязи молдавского, русского и украинского фольклора / Г.К. Бостан. — Кишинев, 1985. — 146 с.
5. Веселовский А. Румынские, славянские и греческие коляды: Розыскания в области русского духовного стиха / А. Веселовский // Сборник отдела русского языка и словесности АН. — XXXII. — № 4. — Санкт-Петербург, 1883.
6. Гацак В. Фольклор и молдавско-русско-украинские исторические связи / В. Гацак; отв. ред. Б. Кирдан. — Москва: Наука, 1975. — 232 с.
7. Завойчинский В. Селение Ленковцы Хотинского уезда. Историко-статистическое описание / В. Завойчинский // Кишиневские епархиальные ведомости. — 1880. — № 14. — С. 605—617; № 15. — С. 640—653; № 16, с. 690—697; № 23, с. 1054—1066; № 24, с. 1122—1131.
8. Защук А. Етнографія Бессарабської області / А. Защук // Записки Одесского общества истории и древностей. — Т. 5. — Од. 1. — Одесса, 1863. — 491 с.
9. Зеленчук В. Население Бессарабии и Поднестровья в XIX в. (Этнические и социально-демографические процессы) / В. Зеленчук. — Кишинев, 1979. — 288 с.
10. Іваницький А. Історична Хотинщина. Музично-етнографічне дослідження. Збірник фольклору / А. Іваницький. — Вінниця: Нова Книга, 2007. — 576 с.
11. Історичні пісні / упор. І. Березовський, М. Родіна, В. Хоменко. — Київ: Вид-во АН Української РСР, 1961. — 1168 с.
12. Колядки і щедрівки / зібрав Володимир Гнатюк // Етнографічний збірник. — Т. I. — Львів, 1914. — С. 8, 24, 26, 38, 43, 59, 136, 152, 208; Т. II. — Львів, 1914. — С. 310, 347, 362.
13. Колядки та щедрівки. Зимово обрядова поезія трудового року / упоряд., передмова, прим. О.І. Дея. — Київ: Наукова думка, 1965. — 804 с.
14. Кульчицкий С. О суевежных обычаях, повериях и приметах жителей села Ставучан Хотинского уезда / С. Кульчицкий // Кишиневские епархиальные ведомости. — 1873. — № 7. — С. 314—319; № 10. — С. 425—435; № 17. — С. 626—630; № 18. — С. 670—680; № 22. — С. 813—824; 1874. — № 4. — С. 158—162; 1875. — № 11. — С. 449—459.
15. Купчанко Г. Некоторые историческо-географические сведения о Буковине. Сборник песен буковинского народа / зап. Г. Купчанко; упоряд. А. Луначевский // Записки Юго-Западного Отдела имперского русского географического общества. — Т. II. — Киев, 1875. — С. 289—600.
16. Курочкін О. Українські новорічні обряди: «Коза» і «Маланка»: з історії народних масок / О. Курочкін. — Опішне, 1995. — 380 с.
17. Левицкий А. Нравы и обычаи болгар, живущих в бессарабских колониях / А. Левицкий // Записки Одес-

- ского общества истории и древностей. — Т. IV. — Од. 2. — Одесса, 1860. — С. 450—464.
18. *Мойсей А.* Магія і мантика у народному календарі східнороманського населення Буковини. / А. Мойсей. — Чернівці, 2008. — 320 с.
 19. *Мойсей А.* Традиційна культура населення Буковини у наукових працях румунських дослідників другої половини XIX — початку XX ст. / А. Мойсей. — Чернівці : Рута, 2005. — С. 226 (всього 304).
 20. *Нестеровский П.А.* Бессарабские русины. Историко-этнографический очерк / П. Нестеровский. — Варшава, 1905. — 176 с.
 21. *Панько В.* Песенний фольклор українців Севера Республіки Молдова. Календарна і обрядова поезія / В. Панько. — Кишинев, 2009. — 156 с.
 22. *Потебня А.* Объяснение малорусских и сродных народных песен / А. Потебня. — Варшава. — Т. 1. — 1883 ; Т. 2. — 1887.
 23. *Романчук Гр.* Историко-статистические сведения о селе Пригородке Хотинского уезда / Г. Романчук // Кишиневские епархиальные ведомости. — 1892. — № 14. — С. 315—324.
 24. Свадебные обряды в Бессарабии / сообщено корреспондентом Батьяновым // Записки Одесского общества истории и древностей. — Т. I. — Одесса, 1844. — С. 633—635.
 25. *Стамати К.* О Бессарабии и ее древних крепостях / К. Стамати // Записки Одесского общества истории и древностей. — Т. II. — Од. 2. — Одесса, 1850. — С. 805—814.
 26. *Степанов В.* Традиційно-побутова культура українців Бессарабії на сторінках Кишинівських Єпархіальних відомостей / В. Степанов // Другий міжнародний конгрес українців: Доповіді і повідомлення. Історіографія українознавства, етнологія, культура. — Львів, 1994. — С. 249—252.
 27. *Caraman P.* Obrzęd kolędowania u słowian i u rumunów. Studium porównawcze / P. Caraman // Polska akademja umiejętności. Prace komisji etnograficznej. — № 14. — Kraków, 1933. — 631 s.
- Olha Kharchyshyn*
SOME FACTS AS FOR HISTORY OF STUDIES IN MOLDAVIAN UKRAINIANS' FOLKLORE (1870—1930)
- The article has thrown some light upon the history of studies in folklore of Moldavian Ukrainians; evaluations of earlier research experience from the points of view by the present-day scholars have been exposed. Attention has been paid to the period of 1870s—1930s from the first notation of this folklore up to the pre-Soviet times.
- Keywords:** folklore, Ukrainian of Moldova, Bessarabia, records, research.
- Ольга Харчишин*
ИЗ ИСТОРИИ ИССЛЕДОВАНИЯ ФОЛЬКЛОРА УКРАИНЦЕВ МОЛДОВЫ (1870—1930 гг.)
- Освещены страницы истории изучения фольклора украинцев в Молдове с оценкой опыта предшественников с точки зрения современного прочтения. Обращено внимание на период 1870—1930-х гг. — от первых фиксаций этого фольклора до предсоветского времени.
- Ключевые слова:** фольклор, украинцы, Молдова, Бессарабия, записки исследования.